

Premi de Narració Curta i Contes Àngel Ruiz i Pablo 2017

Obra Guanyadora en categoria de CONTE (de 13 ai 15 anys)
LAURA MOURE CARRERAS

Ajuntament des Castell

DEL SÀHARA A BARCELONA

La Hayat viu a Barcelona, al barri de l'Eixample, prop dels carrers més centrals de la ciutat, com el Passeig de Gràcia o la Rambla de Catalunya. Ella és alta i prima, té la pell de color daurat, els cabells estufats i de color marró i uns bonics ulls negres. Li agrada passejar per Les Rambles i veure les paradetes del mercat de La Boqueria. Totes aquelles olors i colors fascinen a la nena, que ho mira tot amb ulls com a taronges, amb la il·lusió dels vult anys.

Fa ja tres anys que viu amb el Josep i l' Emma, són els seus pares actuals i els estima molt, li han ensenya que la vida hi ha moments bons i èpoques pitjors, que amb el temps les coses poden canviar i donar la volta per complet. Junt, duen una vida feliç, tenen una casa, una bona educació, amics... Però la Hayat ho veu tot amb més coneixements que la majoria de nens de la seva escola. Ella, abans de començar la nova vida a Barcelona, no era una pàgina en blanc.

Tot va començar el sis d'agost de dos mil nou. Al bell mig del desert del Sàhara, havia nascut una nena. Era filla d'un home de pell bruma, amb una barba llarga i espessa, portava un turbant al cap i els peus descalços. La mare era una jove d'uns vint anys, que amagava un llarg cabell negre com la nit, sota un vel de seda i anava tota tapada amb una mena de vestit ample fins als peus. Aquesta parella no havia decidit tenir una filla,

els va venir d'imprevist i van seguir amb la seva vida de sempre, sense conèixer les responsabilitats que suposava tenir un fill. La nit del naixement, la van passar dins una tenda aïllada enmig del desert. Quan la Hayat va venir al món, els seus pares duïen una vida nòmada, i per tant, la van embolicar amb unes mantes, i se la van emportar durant el camí del seu viatge.

Els pocs records que la Hayat té del desert estan relacionats amb el fred, La humitat que feia als vespres al Sàhara li venen al cap quan arriba l'hivern, quan a Barcelona fa unes setmanes que no plou però baixen les temperatures, i tothom va ben abrigat amb jaquetes i bufandes.

Va passar els primers tres anys de la seva vida, canviant de lloc de viure cada dos per tres, a l'època que la seva mare la duïa a col·libè. Va recórrer quilòmetres i quilòmetres al damunt de l'esquena cansada d'aquella dona que caminava de sol a sol.

La Hayat, de tot això, en té un record confús, no sap que havien passat temporades de gana. Amb prou forces recorda l'anar i venir del seu cos adormit, i uns ulls que només veïen un paisatge àrid, allà on només hi havia sorra i més sorra.

La seva vida va donar la volta pocs mesos més tard d'haver complert els tres anys. De fet, no sabia què havia passat exactament, ni perquè. Només tenia consciència d'haver estat a un lloc on hi havia molt i molt nens i nens africans. Allà va ser on ella va començar a formar la seva personalitat, la seva manera de ser i de tractar als altres.

No tenia gaire cosa més per menjar que un petit plat d'arròs, un bocí de pa i un got de llet al dia. Allà va aprendre a compartir, a ser solidària amb els seus companys que estaven més necessitats.

Li agradava veure somriures en les cares d'aquella gent, però en aquell ambient no era un fet gaire habitual, així que va esbrinar que si ella somreia, de vegades aconseguia que es contagiés i començava a veure canvis en l'expressió de les cares dels seus amics.

Els dies entre aquelles parets plenes de nens, eren llargs, passava la majoria d'hones amb una dona: la Kamila, que la cuidava a ella i dues nenes més, cantaven cançons en saharauí i els agradava maquillar-se amb argila barrejada amb aigua, o fer flor i avions amb uns misteriosos papers que arribaven cada dia sense falta a aquell edifici.

Amb el pas dels mesos, la Hayat es demanava per què hi havia tants i tants papers si amb prou feines tenien material per menjar i dormir.

Aquesta intriga cada cop es va fer més gran, fins que un dia va decidir preguntar a la seva cuidadora per què tenien fols blancs impresos amb lletra molt petita, en tanta quantitat.

Li va explicar que tots aquells infants esperaven que algú se'ls emportés d'allà cap a una vida millor, i que allò eren anuncis per a gent de països on es vivia amb unes condicions de vida més bones.

Això és la única cosa que recorda sense que ningú li hagi tornat a explicar, i a partir d'allà el seu únic desig va ser que una família l'acollís i després d'una època de gana, no massa salut, ni qualitat de vida, li van donar una notícia.

La Hayat sempre havia estat una nena segura d'ella mateixa, molt alegre i amb molta voluntat, però per primera vegada en la seva vida va tenir una sensació estranya. Va ser

el moment que la Kamila li va dir que hauria d'anar a parlar amb unes persones que estaven interessades en ser els seus futurs i nous pares.

Va sentir molta alegria, però al fons tenia por, “i si no els agrado així com soc?” pensava ella. Tenia cinc anys però era prou espavilada per saber de què anava la cosa.

El dia va arribar, va conèixer el Josep i l'Emma. Li van explicar que havien vingut des de Barcelona, una ciutat que es trobava a l'altre costat del mar que separava Àfrica d'Europa. Ella, d'això, no va entendre res, no havia sentit mai aquells noms, però es va alegrar en veure que la vida li havia donat una oportunitat com aquella.

A partir d'allà, sempre va guardar un ós de peluix i una postal de Barcelona que li van regalar durant l'entrevista i que avui guarda amb gelosia, damunt un armari al costat del balcó que té vistes a l'Eixample, aquell record del que va l'inici d'una nova vida.